

ת"פ 40784/01/17 - מדינת ישראל נגד גלאל גדבאן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 40784-01-17 מדינת ישראל נ' גדבאן
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה
ע"י פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות עו"ד טלי קרת

נגד
גלאל גדבאן

הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ראיד שנאן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אוריה תוהמי

הנאשם בעצמו, ב"כ עו"ד עו"ד ראיד שנאן

הכרעת דין

בהתאם למצוות המחוקק אני מודיע על זיכוי של הנאשם מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. המאשימה העמידה את הנאשם לדין בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. לפי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית שימש הנאשם סוהר בבית הסהר לקטינים "אופק" (להלן - "בית הסהר").

ביום 9.5.2016 בשעה 8:28 הוצא ע"ק, יליד 1988 (להלן - "האסיר[1]") מכיתת החינוך, מאחר שקילל והתחצף. בסמוך לכך, במסדרון, ניגש הנאשם לאסיר, כבל את ידיו לאחור באמצעות אזיקים, כופפן באופן שגרם לאסיר כאב והוביל את האסיר במסדרון במטרה להביאו בפני מפקד המשמרת. האסיר ביקש מהנאשם לשחרר את ידיו בשל

הכאב והנאשם השיב לו שלא יתנהג כך שוב בכיתה. בתגובה קילל האסיר את הנאשם.

מיד לאחר מכן, בשעה 8:29:10 או בסמוך לכך, בהגיעם לגרם מדרגות המוביל לקומה התחתונה, הטיח הנאשם את האסיר אל הקיר הנמצא מולו במורד גרם המדרגות, ומיד לאחר מכן משך את ידי האסיר בחוזקה לאחר והמשיך להורידו במדרגות כשהוא מטלטל אותו בחזקה מצד לצד.

כתוצאה מכך נגרמו לאסיר חבלה ואדמומיות בפניו, המטומה ונפיחות מעל עינו השמאלית והוא סבל מכאבים.

3. במענה לכתב האישום טען הנאשם כי הוזעק למקום לאחר שהאסיר התפרע והוצא מכיתת הלימוד וכבל את ידי האסיר בהתאם לנהלי שב"ס. הנאשם כפר כי גרם לאסיר כאב. בעת שהוביל את האסיר במסדרון המשיך האסיר להתפרע ולקלל את הנאשם. בעת ההובלה בגרם המדרגות משך האסיר את הנאשם וכתוצאה מכך שניהם נדחפו יחד. בתגובה אינסטינקטיבית לכך משך הנאשם את האסיר בחזקה והמשיך להובילו במדרגות. הנאשם כפר בטענה שטלטל את האסיר מצד לצד. הנאשם טען כי החבלות בפני האסיר נגרמו כתוצאה מהתנהגותו של האסיר עצמו.

הראיות

4. מטעם המאשימה העידו סגן מפקד כלא אופק בתקופה הרלוונטית, סגן גונדר ודים גולדשטיין, חוקר המשטרה רס"ב שרון יוספאן, קמב"ץ כלא אופק רב כלאי מאיה אנג'ל, רופא הכלא ד"ר אוסמה אבו עקל והאסיר ע"ק.

מטעם ההגנה העידו הנאשם והסוהרים מג'די קבלאן, ראוף אבו ריש ואכרם חריש.

כן הוגשו המוצגים הבאים: דוח פניה ליח"ס שרשם ודים גולדשטיין (ת/1), ראיון עצור שרשם ודים גולדשטיין (ת/2), דוח תלונת סוהר שרשם הנאשם (ת/3), גיליון הדין המשמעתי של האסיר (ת/4), הודעת הנאשם מיום 1.6.2016 (ת/5), דיסק ובו שלושה סרטונים (ת/5א), הודעת הנאשם מיום 8.6.2016 (ת/6), מזכר הנאשם מיום 9.5.2016 (ת/7), הודעת הנאשם מיום 4.7.2016 (ת/8), הודעת מפקד כלא אופק בעת הרלוונטית חגי דוד (ת/9), תמונת האסיר (ת/10), דוח חבלה של האסיר (נ/1) והודעת האסיר (נ/2).

בשלב הסיכומים התרתי להגנה להגיש פקודת משטרה ושני נהלי שב"ס.

דין

5. שני מעשי תקיפה מייחסת המאשימה לנאשם: כבילה לא מוצדקת שהסבה כאב לאסיר ותקיפה במדרגות. נדון אפוא בשני המעשים בנפרד.

כבילה לא מוצדקת שהסבה כאב

6. השאלה היסודית בהקשר זה היא האם מוצדק היה לאזוק את האסיר לאחר שהוצא מכיתת הלימוד. ההגנה אוחזת בדעה כי מן הראוי היה לעשות כן, והדבר מתיישב עם נהלי שב"ס, ואילו התביעה טענה אחרת.

אלא שלאחר שמיעת הראיות (ועיון בסרטונים בת/5א) שוב לא נותר ספק, והתביעה לא טענה אחרת בסיכומיה, כי מפקד כוח הסוהרים באותו יום, ראוף אבו ריש, הורה לנאשם לכבול את ידי האסיר מאחורי הגב. אבו ריש היה זה שהפעיל את שיקול הדעת בעניין וקשה לבוא בטענות לנאשם שמילא אחר הוראתו.

7. לטעמי די בכך על מנת לדחות את מכלול טענות התביעה כלפי הנאשם בכל הקשור לחלק הראשון של האירוע, אך לא יהיה זה מן הנמנע להעיר כי כל הסוהרים שנכחו במקום (אבו ריש, קבלאן והנאשם), ואף עד התביעה ודים גולדשטיין (עמ' 8 שורות 25, 31) העידו כי כבילת האסיר הייתה צעד הכרחי בנסיבות העניין בהן הוצא האסיר מכיתת הלימוד לאור בעיית משמעת ולא נרגע אלא גידף את הסוהרים והמשיך להתפרע. **התביעה לא הציגה שום ראיה הסותרת גרסה זו בנוגע לנוהל.**

אמת, בשני הסרטונים המתעדים שיחה זו בת/5א (מסדרון כיתות לימוד 1 ו-8) לא ניתן להבחין בהרמת יד מצד האסיר, אולם זו לא הייתה טענת שלושת הסוהרים שהיו מעורבים באירוע. גרסתם הייתה כי האסיר המשיך להתפרע במובן זה שגידף אותם ולכן הורה אבו ריש לכבול את ידיו.

8. לא מן הנמנע מלהזכיר עוד כי האסיר העיד בבית המשפט כי בצאתו מכיתת הלימוד ניגש אליו הנאשם וכבל אותו ללא אומר ודברים. האסיר לא סיפר דבר על מעורבותו הדומיננטית של אבו ריש ועל השיחה עמו (כעולה בבירור מן הסרטונים בת/5א), ויש בכך כדי להקרין על טענתו כי נכבל שלא בצדק.

בנוסף, האסיר כלל לא חזר בעדותו על הטענה (שהופיעה בחקירתו נ/2) כי הכבילה הסבה לו כאב, וגם מטעם זה לא ניתן לייחס לנאשם מעשה תקיפה בחלק הראשון של האירוע.

9. מכל האמור לעיל ראיתי לזכות את הנאשם ממעשה התקיפה המיוחס לו בחלק הראשון של האירוע.

תקיפה במדרגות

10. מראשית הדרך סברה המאשימה כי בידה "ראיית זהב", בדמות הסרטונים בדיסק ת/5א. ראיית זהב שלדעת המאשימה אינה נזקקת לפרשנות ואינה ניתנת להפרכה. דעתי שונה. אמנם נכון, צפייה בסרטון האילם ללא היכרות עם גרסת הנאשם מעוררת חשד ראשוני כי הנאשם ביקש לתקוף את האסיר כמתואר בכתב האישום. אלא שבניגוד לסברת המאשימה היא מותרת מקום גם לפרשנות אחרת. כיוון שכך - קיימת חשיבות מכרעת ליתר הראיות שהובאו במשפט. לא ניתן להתחיל את המשפט ולסיימו בצפייה בדיסק. יש לבחון את כלל הראיות ולברר האם הן

מובילות למסקנה אחת ויחידה, מעל לכל ספק סביר, כי אמנם הוכחה אשמת הנאשם במעשה שמייחסת לו המאשימה.

11.

גרסאות ישירות בנוגע לאירוע שהתרחש במדרגות נשמעו, מטבע הדברים, מפי הנאשם ומפי האסיר.

12.

גרסת הנאשם, פשוטה ובהירה, נכתבה על ידו במזכר ת/7 כמחצית השעה לאחר האירוע, וממנה לא מש ימינה או שמאלה (ראו הודעתו ת/5 ועדותו במשפט). לגרסת הנאשם, כבר במדרגה הראשונה מעד האסיר ומשך אותו (את הסוהר) אחריו. הנאשם הרגיש שהאסיר מאבד שליטה ועומד ליפול יחד עמו, ניסה לתפוס אותו, לא הצליח, האסיר נתקל בקיר ואז הנאשם משך אותו הצידה כדי שלא יפול באופן שיגרום לפגיעה בשניהם גם יחד. הלכה למעשה, טען הנאשם כי מעשה המשיכה לאחר ההתנגשות בקיר היה אינסטינקטיבי.

גרסה זו של הנאשם אינה סותרת את הנחזה בסרטון המכונה "מדרגות לכיתות לימוד 12" שבת/5א. זוהי

גרסה אפשרית לאשר אירע.

שמעתי את הנאשם לפני. עדותו העקבית עוררה בי אמון.

13.

עדות הנאשם נתמכת בעדותו של אבו ריש, שחזה בחלק מן האירוע שהתרחש במדרגות (כפי שעולה גם מהסרטונים). אבו ריש העיד שראה כיצד **האסיר התחיל לרוץ במדרגות, כאשר הנאשם כבול אליו**. עדות זו עולה בקנה אחד עם הסרטון "מסדרון כיתות לימוד 1", בו רואים את האסיר מאיץ את הליכתו לקראת דלת חדר המדרגות.

המאשימה טענה שאין לתת אמון בעדותו של אבו ריש, שכן לאחר שחזה באירוע בחדר המדרגות שוחח עם קבלאן (כעולה מצפיה בסרטון "מסדרון כיתות לימוד 1") וסימן בידיו את האירוע כפי שהתרחש לדעת המאשימה. צפייה בחלק זה של הסרטון אמנם תומכת בסברת המאשימה כי אבו ריש מתאר לפני קבלאן את האירוע בו חזה שניות ספורות קודם לכן (למרות שהשניים לא אישרו זאת בעדותם), אולם כפי שצילום האירוע אילם כך גם צילום תנועות הידיים, ובדיוק כפי שלא ניתן להסיק מהסרטון הישיר את שמבקשת המאשימה, כך לא ניתן להסיק גם מסרטון תנועות הידיים כי הנאשם התכוון לפגוע באסיר.

14.

לעומת גרסת הנאשם עומדת גרסת האסיר. ראיתי את האסיר על דוכן העדים. כל הנוכח באולם בעת עדותו לא יכול היה שלא להתרשם כי מדובר באדם אימפולסיבי שמסוגל להתפרץ באופן אלים ופתאומי על דברים של מה בכך (ראו עמ' 21), עניין שמתיישב עם ההתנהגות שהביאה להרחקתו מכיתת הלימוד (ראו דבריו בהליך המשמעותי ת/4). העובדה כי מדובר בנאשם ברצח אף היא אינה עובדה ניטראלית בהליך הנוכחי - הן מבחינת הערכת התנהגותו של הנאשם הן מבחינת הערכת התנהגות הסוהרים כלפיו, מיד אחרי שיצא, כדבריו שלו, מכלל שליטה.

על האמור לעיל יש להוסיף את שלל הסתירות בהן הסתבך והתמיהות שעלו בגרסתו. כך, בגרסתו הראשונית מיד לאחר האירוע (ת/2) אמר רק שהסוהר דחף אותו לקיר וציין שאינו מעוניין להתלונן. בעדותו הכחיש שכך אמר

לודים; וכך, לעד התביעה ד"ר אבו עקל, הרופא שבדק אותו לאחר האירוע, אמר רק שהחליק במדרגות (נ/1), ולא אמר שסוהר תקף אותו (עדות הרופא). כאשר עומת עם עובדה זו בעדותו טען שהרופא פשוט משקר; וכך, האסיר כלל לא זכר אם סיפר לעדת התביעה הקצינה מאיה אנג'ל על האירוע (עמ' 20 שורות 3-4); ועוד - לגרסת האסיר כלל לא אמר בהליך המשמעותי שהתחצף בכיתה וקילל כי יצא משליטה אלא פעל כך בהנחיית ודים (עמ' 24 שורה 11), ואין צורך לומר שוידים זה היה עד מטעם התביעה.

מכל האמור לעיל לא ראיתי לבסס ממצא כלשהו על עדותו הבלתי מהימנה של האסיר.

15. עדותה של קצינת המבצעים של כלא אופק, מאיה אנג'ל, שפגשה את הנאשם והאסיר בקומה התחתונה, כי האסיר אמר לה שהנאשם הרביץ לו, לא רק שאינה עולה בקנה אחד עם עדות האסיר, גם לא גובתה במזכר שנרשם על ידה בזמן אמת או בזמן כלשהו לאחר מכן (עמ' 13 שורות 5-6). כיוון שכך לא ראיתי לנכון לקבוע ממצא על יסוד עדותה של גב' אנג'ל.

16. כאמור לעיל צפייה בסרטון הרלוונטי מתוך ת/5א מותרה מקום לגרסת הנאשם. איני מוכן לקבוע ממצא בהתבסס על גרסת האסיר. אין בידי התביעה ראיות אחרות שיכולות לתמוך בעמדתה כי הנאשם פגע באסיר במודע ובכוונת מכוון. מכאן שהגרסה המתוארת בכתב האישום לא הוכחה, ודאי לא מעבר לכל ספק סביר.

17. יובהר כי גרסת הנאשם לאשר התרחש בחדר המדרגות אינה מקימה לו אחריות פלילית.

הנאשם הוביל אסיר כבן 18 כשידיו כבולות לאחור בחדר מדרגות. האסיר מעד בשוגג על המדרגה הראשונה או זינק קדימה לעבר הקיר. אין זה משנה מה בדיוק קרה, שכן התוצאה הייתה אחת: הנאשם, שהחזיק את האסיר בצמוד אליו, נמשך אחר האסיר לכיוון הקיר. בשלב זה ביקש הנאשם לעצור את תנופת האסיר ללא הצלחה. מיד לאחר מכן, כנראה באופן אינסטינקטיבי, משך הנאשם את האסיר הצידה כדי למנוע התנגשות של השניים.

יתכן כי הנאשם טעה בשיקול דעתו כאשר הדף את האסיר הצידה, ואולי הייתה זו פעולה מיותרת. ככל שכך אירע לא חצתה טעותו של הנאשם את הרף הפלילי. מעשיהם ומחדליהם של אנשי כוחות הביטחון הפועלים בתוך אירוע אינה נבחנת בתנאי מעבדה, אלא על בית המשפט לבחון את מעשיהם בהתחשב בתנאים בהם פעלו [השוו ת"פ (שלום ים) 23646-07-17 מדינת ישראל נ' תבור ואח' (29.5.2018), פסקה 43 להכרעת הדין]. בנסיבות העניין, איני סבור כי מעשהו של הנאשם עולה כדי עבירה פלילית של פגיעה בגוף.

18. **מכל האמור החלטתי לזכות את הנאשם מכל אשמה.**

אחרית דבר

19. נושא אחד שנגלה לעיני במהלך ניהול המשפט, אמנם לא השפיע על התוצאה, אולם לטעמי ראוי

להתייחסות מיוחדת, ולבדק בית של רשויות אכיפת החוק.

20. כבר בהודעתו המפורטת הראשונה ת/5, כשלושה שבועות לאחר האירוע, טען הנאשם כי מאיה אנג'ל קצינת המבצעים בכלא אופק, ומנהל הכלא חגי דוד, פנו אליו ובקשו ממנו לשנות את גרסתו, והבטיחו לו (בעיקר מנהל הכלא) כי אם יעשה כן יעצרו את ההליך נגדו. הגדילה לעשות הקמב"צית כאשר פעמיים הושיבה אותו במשרדה, נתנה לו דף ועט ואמרה לו לכתוב מזכר חדש, שונה. אך הוא סירב. בהודעתו הבאה, ת/8, חזר הנאשם על גרסה זו וציין כי מאיה אמרה לו שיח"ס לוחצים שיסנה את גרסתו כדי שיתקדמו בחקירה. הנאשם ביקש שהנושא יחקר וחזר על גרסה זו אף בעדותו לפניי.

21. הודעתו של חגי דוד (ת/9) הוגשה בהסכמה. מדובר בעדות "פתוחה". האיש לא נחקר באזהרה. עיון בהודעה מלמד כי מנהל הכלא הגיע לדבריו לכלל מסקנה שהדיווח של הנאשם אינו מתאים לסרטון, ועל כן הנחה את גב' אנג'ל לברר את העניין עם הנאשם עוד טרם העברת החומר ליח"ס. לאחר שהוצגה לו גרסת הנאשם, אישר מר דוד שכמה ימים לאחר מכן פגש את הנאשם במסגרת סיור שערך בכלא ושם דיבר איתו "ממקום מחבק" ושוחח עמו על גרסתו לאירוע שלא התאימה לסרטון. מר דוד כפר בכך שאמר לנאשם שאם ישנה את גרסתו לא יועבר דיווח ליח"ס, אך אישר שאמר למאיה לבדוק איתו האם הוא מעוניין לרשום את הדיווח "בהתאם לאירוע שנצפה במצלמות ולא בהתאם למה שרשום במזכר".

22. ככל הנראה לא נגבתה בעניין זה גרסה ממאיה אנג'ל אך בעדותה לפניי מסרה כי **חגי דוד אמר לה שהנאשם רוצה לשנות את גרסתו, ולכן פנתה אליו וביקשה ממנו לשנות את המזכר שלו** (עמ' 11 שורות 20-26; עמ' 13 שורות 10-16). מאיה לא ראתה כל פגם בפעולתה זו ולדעתה לא מדובר בניסיון לשבש את החקירה.

23. הנני סבור כי אף הפעולות עליהן נוטלים אנג'ל ודוד אחריות עשויות בהחלט לעלות כדי הדחה בחקירה. לפני שניים האוחזים בתפקידים ניהוליים בכירים בכלא אופק עמדה גרסתו של סוהר שלדעתם לא עלתה בקנה אחד עם סרטון בו צפו. לפיכך עשו יד אחת על מנת לגרום לסוהר לשנות את גרסתו זו. אינני יודע מדוע כך פעלו, האם על מנת לסייע לסוהר (כגרסתם) או מטעמים אחרים, כגרסת הנאשם. כך או כך, החומר שהוצג לפניי מעלה תהיה מתבקשת מדוע לא נפתחה חקירה פלילית נגד השניים בחשד להדחה בחקירה או עבירה דומה.

אבקש אפוא להביא דברים אלה לפני פרקליטת מחוז מרכז, על מנת שתשקול האם יש מקום לפתוח בחקירה נגד השניים.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, במעמד הנוכחים.

[1] יצוין, עם זה, כי בעדותו הבהיר קרסנטי שלא היה אסיר אותה עת אלא נתון במעצר.